

Upirlerin Fısıltısı

Çağın Dikenelli

Karga Selim'in Selamı

Sıradan sabahlardan biriydi. Şeker Efendi ve Sahab her daim olduğu gibi, babadan kalma on beş odalı, her yeri çıkmalı tahta konağın, çevreden büyük duvarlarla gizlenmiş avlusunda talime duruyorlardı. Her yan ağırlıklar, yaylar, engeller, tırmanış platformu, hedef tahtası gibi aletlerle kaplanmış, çeşitli tüfenkler ve kurmalı yaylar etrafa saçılmıştı.

Sahab, koca göbeğini küçültmek için Şeker Efendi'nin zorla yaptırdığı egzersizleri oflaya puflaya bitirmiş, bir an evvel içeriye kaçıp nargile tütürmek için yanıp tutuşurken, bu arzusunu bol bol söylenerek kabul ettirmeyi amaçlıyor, odalık giysileri ve sivri külahlarıyla kendisini seyrederek alkış tutan ikiz kâhyalar Cezir ile Nezir'i kıkır kıkır güldürmeyi başarıyordu.

Şeker Efendi ise Teşkilatı Hafiyeye'nin ilimâdemi Hüdaî Aziz tarafından kendilerine takdim edilen yeni bir icadı tecrübe etmek için kolları sıvamıştı bile.

Tahtezzemin'in her hafiyesi gibi camadanlarının iki yanındaki özel yuvalarda taşıdığı otomatik piştovlardan birini eline aldı ve teneke kaplamalı yeşil başlı, topu topu iki parmak kalınlığında bir tüpü içine yerleştirirken kaşlarını çatarak konuştu.

“Söylenmeyi kesmezsen, korkarım bunu senin üstünde deneyeceğim Sahab.”

“Aman efendim” derken abartılı biçimde yerinde sıçrayıp ikizlere kısacık, her yanından kurnazlık akan bir bakış gönderdi Sahab. “Ben etine buduna, yavaş mı yavaş bir biçimim. Dikkat buyurursanız, bu iş için Nezir ile Cezir'den daha uygunu olmadığını göreceksiniz. Rica da edeyim, tavuklar gibi kaçınsınlar, daha zevkli olur sizin için.”

Bunu der demez arkasını dönerek baktı. Kâhyaların yerinde yeller estiğini görüp koca dudaklarını büzştürürken şöyle büyükçe yutkunarak Şeker Efendi'nin buz gibi bir gülüş oturttuğu inatçı yüzüne çevirdi gözlerini.

“Ehem...”

İşler sarpa sarıyor gibi gözüküyordu.

“Korkma yahu” dedi Şeker Efendi, birden ciddileşerek. “Emektar Yababa Hüseyin varken sende deneyecek değilim icadı. Git, düzelt bakayım şu köftehoru da görelim Hüdaî Usta neler becermiş.”

İkiletmeden, “Aman efendim, ne demek, hemen” diye koşturarak, kendilerinin bir numaralı düşmanı, bu hainler haini eski yeniçerinin bir sırığa geçirilmiş kuklasını alıp ayağa kaldırarak toprağa sabitledi Sahab. Kim bilir hangi karışımla, gerçeğine pek yakın dökülmüş ve o güne dek nice zorba denemeyi azıcık sıyrıkla atlatmayı başarabilmiş talim korkuluğu, tepeden kötülük dolu bir bakışla çevreye bakındı. Sanki o an bir küfür savuracakmış gibi duruyordu.

Sahab, biraz geri çekilerek eli çenesinde, “Yanılıyor muyum yoksa Yababa, bir tek bana mı bu pozunda kuburda ıkınıyormuş gibi geliyor?” dedi.

Hemen ardından da sırtarak başını çevirdi ve Şeker Efendi'nin üstüne doğrulttuğu çok düğmeli kalın piştovu görünce sorusuna cevap beklemeyi bırakıp hafif yana çekildi. Ancak silah da onunla birlikte dönünce kara suratı hemen buruşuverip patlak gözleri dışarı uğradı.

“Aman efendim, naçizane gözlerinizde şaşılık mı başladı yoksa? Piştov bana bakıyor.”

“Öyle” dedi Şeker Efendi gevrek bir gülüşle, patatese benzeyen koca burnunun üstünden gez göz arpacık kertiğine doğru gözlerini iyice kısmış olarak. “Bugün çok kaytar-dın egzersizde, seni biraz daha çalıştırmak hiç de fena olmayacak.”

“Eyvah ki ne eyvah!” diye durduğu yerde gözlerini

kapatarak mırıldandı Sahab. “Sevgili Cadınınem, sen beni ne yaptığını bilmez insanların gazabından koru.”

Bunu söyler söylemez de pişman oldu. Hakikaten de gelir miydi acaba? Korku tüylerini diken diken etti. Bahsettiği Cadınınesi Habeşistan’da küçük bir çocukken, çırak olarak yanına verildiği büyücü kadındı. Hakikaten Ninesi olduğu söylense de Sahab, ondan buna dair hiçbir emare görememiş, büyücülük yolunda çektiği acılardan sonra Osmanlı donanması tarafından yakalanıp forsalığa atıldığındaysa hayatının en büyük mutluluğunu yaşamıştı.

Ansızın piştovun ucundan sanki bir örümcek fırlayıp ağını kusuverdi. Son anda Şeker Efendi’nin eli bir milim sağa çekmiş, kapkara ağ büyük bir hızla gidip Yababa Hüseyin’in kuklasını topraktan sökerek almış ve duvara mıhlamıştı.

İşittiği sesin heyecanından mabadının üstüne oturmuş, yeşil börkü uçup gitmiş Sahab, kel kafasını okşayarak ayağa kalktı. Söylenirken şişko kara bir tavuk gibi görünüyordu.

“Ne diyorsun?” diye sordu Şeker Efendi, neredeyse yüz yirmi santim gelen göğüs çevresini biraz daha şişirerek. “Pek muteber bir icad, değil mi?”

“Hımm, ne desem bilmem ki efendim, avrat yakalamak için pek âlâ bir aparat gibi geldi bana.”

“Kadın kısmısını yakalamak için keşfolunmuş bir şey yoktur, olamaz” dedi Şeker Efendi göbeğini hoplatarak bir gülüş patlattıktan sonra. “Onlar, canları arzu etti miydi bizi yakalar. Tek yapacağın, beklemek.”

“O da doğru da benim ne beklemeye, ne bulmaya niyetim var efendim” dedi Sahab hemen ellerini kaldırarak. “Allah korusun!”

“Şu Cadınıneni hakikaten görmek isterdim” dedi Şeker Efendi, Sahab’a imalı bir bakış fırlatarak.

“Eh, bundan pek de memnun kalacağınızı sanmıyorum efendim.”

Şeker Efendi gözlerini kısıp gevrek bir gülüşle yardımcısına baktı.

“Ne nankör, ciğeri bozuk herifçioğlusun be yahu! Sana neler neler öğretmiş kadıncağız, bir de arkasından laf ediyosun...”

“Haşa” derken ayası ak ellerini telaşla yukarı kaldırdı Sahab. “Sevgili Cadınınem hakkında tek bir kötü lakırtı alamaz kimse ağzımdan.”

Birden bahçenin kapısı gıcırtilarla açılınca ikisinin de kafası o tarafa döndü.

“Heeeeyt ulen!” diye bağırarak içeri girip onlara baktı Kadırgalı Bekir. Meşhur Otuz Birinci Orta’dan yetişmiş, usta bir arkebüzücü olarak ünlenmiş ve savaşlarda en zor görevlere atılıp sayısız badire atlatmış bu bıçkın adam, elli yaşını çoktan devirmiş olsa da hâlâ çelik gibi bir görünüşe sahipti. Seneler evvel Abdülrezzak Paşa tarafından himaye edilip kollanmış, askerlik sonrası meyhanelerde, hamamlarda, liman zorbalığında geçen derbeder hayatın getireceği, kazığa oturtulmak ve daha nice işkenceyle dolu nahos bir sondan kurtulmuştu. O günden bu yana hayatını Şeker-cizade ailesine vakfetmiş, Paşa Baba vefat ettikten sonra da oğlu Şeker Efendi’yi bir an olsun yalnız bırakmamıştı.

Cezayir işi kırmızı baratasını geriye atıp pala bıyıklarını sallayarak, “Vay efendim vay, talim terbiye vakti ha! Bize de...” derken yüzü birden buruşuverdi. Üstüne uçup gelen şeyin ne olduğunu anlayamamıştı ve gözleri sadece bir saliseliğine Sahab’ın elinde tuttuğu piştova kayınca bu işte bir çapanoğlu olduğunu hemen çakozladı. Fakat ne kaçacak ne de küfredecek vakit bulabildi. Ağ ona büyük bir güçle çarpıp güçlü bacaklarını yerden kesmiş, bir anda vücudunu ters çevirerek toprağa mıhlayıvermişti.

Şeker Efendi şaşkınlıkla evvela Sahab’ın elindeki piştova, sonra koca bir orfoz gibi ağa takılmış Kadırgalı’ya baktı ve hemen oraya seğirtti.

Sahab, “Hay Allah. Elim yanlışlıkla tetiğe değdi be Kadırgalı” diye yapmacık bir biçimde bağırırken, temkinli adımlarla ilerledi yıldızlarının pek barışmadığı yaşlı arkebüzçüye doğru. “Destur demeden girdin, herhal ondan.”

Kadırgalı hem suratını kare kare bölmüş ağdan kurtarmaya çalışıyor hem de, “Ulen, ben de seni hacamat etmez miyim!” diye yaygarayı basıyordu. Garip bir biçimde, neredeyse insanüstü bir güçle, yere geçmiş kancaları söküp doğrulmayı da başardı o an. “Etini lime lime doğrayıp köpeklerle yedirmez miyim!” Esasında Sahab’ı pek sever, her türlü şakasını sineye çekerdi fakat heyheyleri geldi mi de ne yapacağı pek belli olmazdı.

“Yahu ben ne ettim, yanlışlıkla oldu diyorum” derken elindeki piştov bir kez daha patladı Sahab’ın. “Ay!”

Kadırgalı bir anda ağlarla toprağa çivilenip kendinden geçiverdi.

“Ne ettin ulen, cibilliyetsiz hergele” diyerek yardımcı-sının elinden piştovu söküp aldı Şeker Efendi. “Ne vakit buldun da tüpleri...”

Ayağıyla Kadırgalı’nın ağır iskeletini dürtüp bayıldığından emin olur olmaz, “Efendim, bu icadı canlı kanlı bir âdemoğlundan denemenin daha hayırlı olacağını düşündüm. Hata mı eyledim?” dedi Sahab. “Ya yarın öbür gün, gaflet içindeki bir düşman Kadırgalı gibi doğrulup kalksaydı yerden...”

“Bence de iyi halt eyledin deli herif!” dedi Şeker Efendi. “Şimdi ben mi yatıştıracağım bu divaneyi, dayağı ye de gör gününü.”

Bir an düşünüp pişkince, “Efendim çok yerinde buyurdunuz, teşkilatla görüşsek de, bugün izin kullanmam mümkün mü bir sorsak” derken birden kafasında kocaman bir taş patladı Sahab’ın ve yüzü gözü acıdan birbirine girip kalın boynu omuzlarının arasına kaçiverdi.

“Şişko Sahab’a mesaj vaaaraak!” şeklinde çatalı, rahatsız edici bir ses kulaklara ulaştı o sırada.

Şeker Efendi, sevgili yardımcısına kimin seslendiğini çoktan anlamış ve kafasını yukarıya kaldırarak Kara Selim ismindeki, tek lüksü kırmızı hafiyeye boyunluğu olan o yoluk kargayı görmüştü. Tahtezzemin Hafiyeye Teşkilatı'nda çember dimağ makinesinin kuluçkasında büyütölen akıllı hayvanlardan biriydi Kara Selim. Görevi, hizmetine verildiği hafiyeye haberleşme ve izleme hususunda yardımcı olmaktı. Her fırsatta Sahab'la uğraşmayı da kendisi uydurmuş olmalıydı...

Şeker Efendi ellerini birbirine şaklatarak kahkahayı patlattı.

“Ne gün be yahu!”

“Graaaaak!”

Sahab yeşil serpuşunu kafasından alıp yere çarparken bağırdı.

“Allah Teâlâ seni keçi bokuna çevirir inşallah, ciğersiz kuş!”

Sonunda üstündeki ağla kıcının üstünde doğrulmayı başarmış Kadırgalı'nın kalın sesi de işte bu anda böldü havayı.

“Ha ha ha, Allah'ın sopası Kara Selim'miş meğerssem. Hay çok yaşayasın ulen, kargaların şahbazı, civanı, bir tanesi...”

Kara Selim bu arada Şeker Efendi'nin omzuna konmuş, maruzatını dile getirmekteydi.

“Acem Bin Mehmed'den sana mesaj vaaark Şeker Efendi, gaaaa!”

“De öyleyse bakalım” dedi Şeker Efendi göbeğini içeri çekip göğsünü iyice şişirerek.

“Demem, gaak!” diye cevapladı onu Kara Selim.

Dolu dolu, düşmanlarına korku, dostlarına sevinç veren o içten kahkahasını savurarak, “Al ulen avantacı” diye bağırp cebinden çıkardığı koca bir ceviz parçasını karganın ağızına tutuşturdu Şeker Efendi.